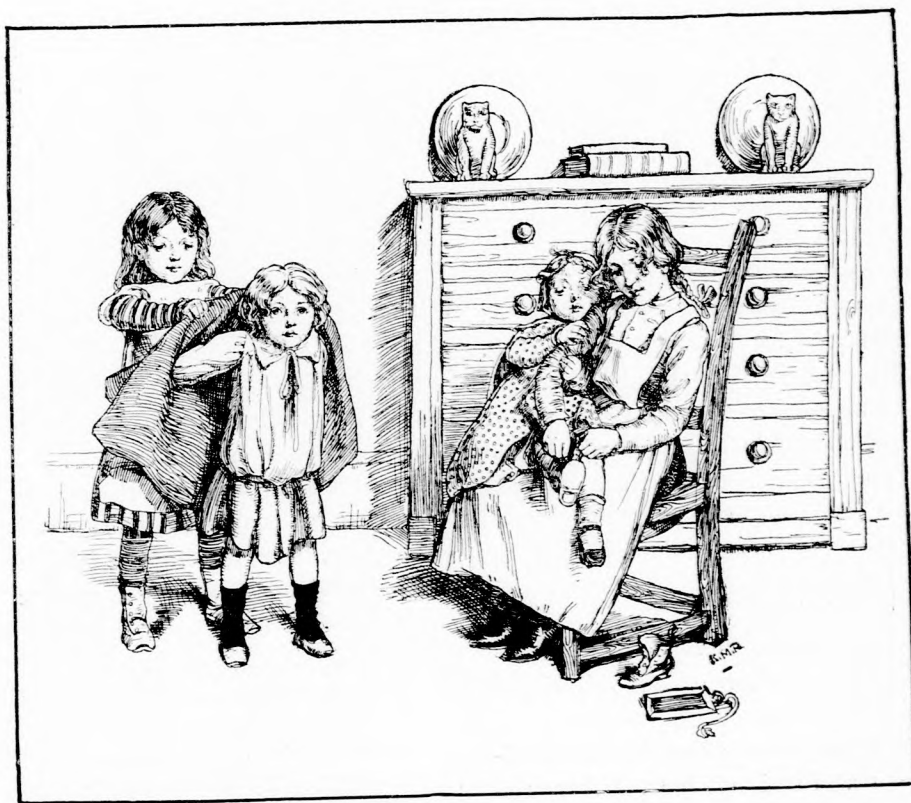

KIS KÖNYV

Szerkeszti Forgó bácsi.

ISKOLÁBA! (Lásd a 230. lapon.)

LX. köt. 15. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. április 14-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

VALAMI ROSZCSONT FERKÉTŐL ÉS FERKÉRŐL.

— Közli *Ida néni.* —

(Vége.)

FERKE mindenkinek, aki megrendelt volt nála névjegyet, pontosan elvitte azt. Nem az ő hibája, hogy némelyik nem úgy sikerült, ahogy kellett volna. A betűk össze keveredtek, mert hogy elmulasztotta azokat a magok fiókjába vissza tenni; aztán egy párszor a földre is esett a fiók, amelyben a betűk benne voltak. Es midőn Ferke nagy bajjal össze kaparta őket, csak úgy találmra dobálta a *B*-t a *K* helyibe, az *S*-t meg az *M*-ébe. Így történt, hogy bizony furcsa nevek kerültek ki az ő nyomdájából: Sándorból lett SUNDÁR, Mártonból RÁNTOM, Zsófia helyett YOFFA és Józsi helyett SZŐSSY. Elég szépen hangzottak ezek és Károlynak sem lehetett panasza, mikor TRÁROLD lett a neve.

Ferke nagylelkű volt. Nem csupán pénzért dolgozott, hanem megajándékozta az egész háznépet az ő szép névjegyeivel. Persze, Katónak és Lizinek is kedveskedett velök. Kata egészen büszke volt, mikor Ferke oda adta neki (Lásd a 227. lapon.) az arany szegélyű lapocskákat, amelyeken vörös betűkkel pompázott:

KATA KASZÁSNÉ

Kata szakácsné akart ez lenni, de bizony kaszásné lett belőle.

Kató szakácsné pompásan tudott sütnifőzni, de olvasni-írni nem igen. Mikor megnézte a névjegyeket, elkiáltotta magát:

— Jesszusom! De fura betűk! Hát ez igazán én volnék?

— Persze, hogy furák. Hiszen Amerikából jöttek! mondá Ferke.

— De urfi, csak másképp volt az nyomtatva, amit a Horváth urtól vettem.

— Tudja is maga! förmedt reá Ferke. Különbek ezek! Ilyen még nem volt magának. Ez az igazi csak, ilyennek köll lenni!

— Persze, hogy különbek, nevetett Lizi. Jobban tudja azt a Ferke urfi, hogy kell nyomtatni. Lássá, én azt sem tudtam hogy az én nevem IZLI. Igenis: Iz-li. Aztán ezeket jobbról balra, alulról fölülről minden oldalról lehet ám olvasni, nem úgy mint a Horváthét.

— Ti azt nem értitek, lányok! nevetett apa és így folytatá: Ha az amerikai, aki a mi ellenlábásunk, fejjel van lefelé, hát a betűje sem lehet másforma!

— Ha nem tetszik, hát ne fogadják el! dühösködött Ferke. Ez a köszönet. Többet sohasem leszek jó. Adják vissza, de rögtön!

Azt már nem tették; sőt Kata, aki hálás volt a figyelemért, a frissen sült almásrétesből egy szép darabot vágott neki, hogy lecsillapítsa haragját. Ferke csak akkor békült meg, mikor még egy második szeletet is kapott a hegyébe.

Arra volt ám büszke Ferke, hogy az étlapot ő nyomathatta, midőn vendégük volt ebédre. Diszesen állította ki, hogy már szebben nem is lehetett. Volt pedig:

Lirskálaleves = rizskása-leves

MHuha husmátyással = marhahus mártással

Zölöd korsó = zöld borsó

ekrics totnáR = rántott csirke

Katacsepenyecs = Kacsapecsenye

SÓdiKók = Diós-kók

Vics micz litts = Linczi torta.

Hogy igazán az volt-e, annak Ferke a megmondhatója.

Mikor ezt a nevezetes étlapot felolvasták Katának, oda volt a bámulattól. Soha életében nem hallotta az ilyen ételeknek a hírét. Már most hogy is csinálja ezeket? Kivált az a vicsmicslits vagy mi a fránya...

az bántotta legjobban, mert nem tudta, voltaképen mi is legyen az: hus, vagy hal, vagy tészta? Félre tette hát az étlapot és a maga esze és belátása után készítette az ebédet, amellyel aztán a vendégek ugyan-csak meg voltak elégedve. No, de az étlap is tetszett ám. Olyan jól mulattak rajta, hogy minden vendég vitt haza egyet emlékül.

Mikor a fiuk meghallották, milyen ajándékot kapott Ferke: mindnyájan eljöttek, pedig rendszeren fáztak a betűtől. Az irigy Vad Laczi mindenképp próbált gunyolódni és azt mondta Ferkének:

— Milyen lármát csaptok ezzel a kis gépecskével! Az én bácsimnak van akkora, amely huszezer koronába került!

— De ez Amerikából jött! vágott vissza Ferke.

— Akár honnan jött, mégis hitvány! Csupán két szót lehet rajta kinyomatni, gunyolódott Laczi. A bácsiéval egész nagy ujságot nyomatnak. Az a valami!

— Majd én is ujságot nyomatok, felelt daczosan Ferke. Mindjárt holnap kiadom az első számot.

— Hogy is ne! nevetett Laczi. És mi lesz majd benne?

— Az, hogy te haszontalan csacsi vagy! Majd elolvassák az egész országban.

— Csacsi vagy te magad! kiáltott Laczi és Ferkét torkon ragadta. Ez meg őt.

És így kész volt a vásár. Soha olyan dühösen még nem mentek egymásnak, mint most. A nagy dulakodásban felborult a gép s a bádóg doboz, amelyben a festék volt és a betű-szekrény. A festékes doboz a dulakodó fiukra talált esni és mire feltápszkodtak, kulimá-

... FERKE ODA ADTA NEKI.
(Lásd a 226. lapon.)

szos volt a kezök-arczok, hogy csupa öröm volt rájuk pillantani. Mivel a pajtások nem nézték a harczot tétlenül, hanem az egyik a Ferke pártjára állt, a másik meg Lacziért viaskodott, hát püfölték (Lásd a 228. lapon.) és a földön hentergették egymást. Hát kijutott mindegyiknek a festékes do-

bozból — kinek a fekete, kinek a vörös, vagy a kék festékből, már amilyen volt a szerencséje. A Csorna Pista új, világos kabátján ott volt mind a három örök emlékül, mert ezt a festéket semmiféle tisztító szer le nem szedi onnan.

Akkor történt, hogy egy egész rakás betüje *elveszett*.

Igy persze az ujság kiadásáról sem lehetett szó. Lássa kedves Forgó bácsi, ha ezek akkor nem verekednek, Ferke talán kiadott volna egymaga egy új *Kis Lapot*, amelyhez Vad Laczi, a híres piktor, készítette volna a rajzokat; mert a verekedés után, alig hogy a földről feltápáskodtak, ismét jó barátok lettek. Jaj, de mikor annyi betű hiányzott! Gondolni sem lehetett az ujság-csinálásra. Pedig Ferkére ráfért volna

egy kis előfizetési pénzeske, amin Vad Laczi is szeretett volna osztozkodni.

Aztán baj volt az is, hogy Ferkét anynyit hurezoltatták. Ha a salonban akart letelepedni (mert ez volt a ház legesendesebb helye) kikergették onnan, mert azt állították, hogy bepiszkolja a drága csipkefüggönyöket s a persa szőnyeget. Rossz néven vették tőle, hogy a betűket szétteregette a bársony asztal-teritőn, meg azon

a nyavalyás suplikás vagy himzett fehér micsodán, amit még a bársony takaró fölibe teritettek. Ha bement az ebédlőbe, onnan is kiköltöztették. Szóval, sehol sem hagyták békében. Csuda-e, hogy napról-napra kevesebb lett a betű. Némelyikre különösen rossz idő járt, mert nyomtalan tűnt el ahány csak volt belőle; még mag-

nak sem maradt. Így kelt lába a sok *á*-nak *ó*, *o*, *i*-nek — úgy szólván a legtöbb magánhangzónak.

Véletlenül az *u* betű valamikép megmaradt. Ferke eleinte nagyon mérgeledött, de aztán megvigasztalódott, mert hol öreg betűvel pótolta a hiányokat, hol meg *u*-val. Aki olvasni tud, majd eligazodik rajta!

Igaza is volt. Mikor Tóni bácsi Rékásról náluk járt, levelet küldött tőle Mari néninek, aki-nek akkora gyümöl-

csős kertje van, mint egy alföldi erdő. A levél ez volt:

Kudvus *MARI Nani!*

Tussuk *kuldum* *suk* ulmut *kur*tut
mag buruozKUT *Munnul* tubb,
unnul jub.

Kuzut *csukulum*

Furku.

... PÜFÖLTÉK EGYMÁST.

(Lásd a 227. lapon.)

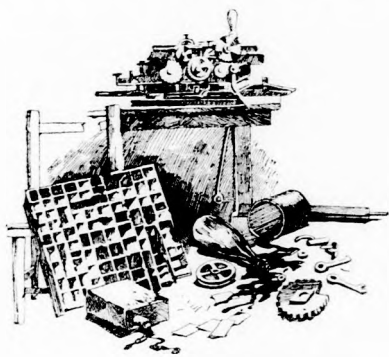
Ejnye, de szép cigány-nyelven van ez megírva! nevetett Tóni bácsi. Tudom, megörül neki a néni.

Erzsike meg Dezsőke elkezdtek énekelni:

— Munnul tubb, unnul jubb! Amiért persze közéjük ütött Ferke. De azért a kis kópék mindig énekelték azt a nótát, persze akkor, ha Ferke nem érthette őket el, mert félték a kezétől.

Mikor aztán megjött Mari nénitől egész kocsival a szebbnél szebb gyümölcs, Ferke büszke volt rá, hogy az ő gyönyörű szép levelének köszönhatték a küldeményt. Nem is dohogott, mikor a mama az egész háznak adott belőle. Jutott is, maradt is.

Sajna, közben a betűik egyre fogytak. Már az *u*-ból is sok veszett el és Ferke most az *y* bötüvel pótolja a hiányt. Forgó bácsinak is nagy nehezen tudta össze róni a levelet. Ne vegye rossz néven, ha egy kicsit hibás. Ha névjegyet akar rendelni nála, akkor siessen, mert maholnap elfogy az utolsó betűje.

Ugy is történt. Kedves Forgó bácsi! Ma reggel üres volt mind a fiók. Egy árva betűje sem maradt. A gépecske szegény meg van nyomorítva örökre. Keze lába . . . mondok: kereke eltört, vége! A banda tegnap itt volt. A fiuk azt mond-

ják, hogy ők nem bántották. Magától történt az egész, hát alig ha nem, ugy is lesz az. Örökké ugy sem tarthatott, még ha Amerikából küldték is.

Ferke tisztelteti és csak most sajnálja igazán, hogy nem csinált Forgó bácsinak névjegyet ajándékba.

Legközelebb irunk majd a kedves Forgó bácsinak egy nagy szép levelet: ő is, én is.*)

Addig is maradok igaz hive

Ida néni.

*) Igazán kíváncsian várom.

F. b.

Rejtett nemzet-nevek.

Dicselkedve mondja az állatkerti ör:
»Nagy az elefántom agyara. — Csak az imént ment el Mari néném Etel hugommal. — Mért nem veszed elő a mozsarat? Már ki tör ököllel cukrot? — De száraz ez a körte! Valjon hol aszaltátok? — Kecskeméti rokonaid almát küldöttek. — Arany-termő Nagy-Bányát sokan Golkondának nevezik. — De csak kevés a türelmetek! Hamar abba hagyjátok a tanulást. — A halviselő felek dacz- és védszövetséget kötöttek. — Kár, hogy a jeles idegen már elutazott, csak egyszer beszéltem vele. — Az én kis kertemben három ánizs bokor van. — A kínai katonaság egy részének sisakja, páncélja is van. — Rég letűnt a nagy hatalmu Szkaligerek csillaga. — Van faeper savanyu is. —

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.“

Elbeszélés, az ifjuság számára írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel díszes kötésben.

ISKOLÁBA!

(Képpel a czimlapon.)

Hé Janika! Hamar, hamar!
Az idő már nyolczra jár.
Siess! Szaporán! Mert bizony
Még megelőz a tanár.

A multkor is hármast hoztál
Szorgalombul, kedvesem.
Pedig a te osztályzatod
Mindig csak egyes legyen.

Tellett a vakációbul,
Mulatoziál eleget;
Volt métázás, virág-szedés
Ott a kerek domb megett.

És a tavon, melyen nem rég
Vigan korcsolyázatok,
Öten a te pajtásiddal
Gyöngyön csolnakázatok.

Hát elég volt. Már az idő
Lejárt ma, tizedikén.
Itt a kalapod, a táskád ...
S most előre, öcsikém!

Téged biztat Anikó is,
A mi édes angyalunk ...
Ha megjössz az iskolából,
Anikóval mulatunk.

ESŐ ÉS NAPFÉNY.

— Apróka mese. —

SZOMORUAN kukucskált ki a mezei
egérke az ő vermecskéje nyilásán.
Alig-alig merte az orra hegyét kidugni.
Hogy is merte volna, mikor csak ugy sza-
kadt az eső. Es már mióta!

— Jaj, jaj, de nagy baj! Ha kimegyek,
megázik a bundácskám; ha nem megyek,
korog-morog a gyomrocskám! Kedves felhő,
nagyon szépen kérlek, állj már odább, ne
jőjj többé felénk! Engedd, hogy az a jó
meleg nap süthessen mindig reánk!

Nyomban megszólalt egy másik hang,
még pedig a békáé:

— Hogy is ne! Nem köll napfény!
Kiszáritja a pocolyát, mind fölszívja a
vizeket, bőrünk a nagy szárazságtól meg-
reped. Akkor van csak jó idő, mikor esik
az eső, mindenféle pocolya van, uszkál-
hatunk nagy vigan. Ne hallgass rá, kedves
felhő. Maradj itt és hullasd tovább azt a
pompás esőt!

Fönn a felhő meghallotta s ugyan-csak
meg volt akadva.

— Az egyik azt kéri, hogy távozzam,
a másik, hogy maradjak. Most már mit
tegyek? Akár megyek, akár maradok, vala-
melyiket megszorítom.

Leszolt ekkor a magasból a ragyogó nap:

— Ne törd rajta a fejedet, felhő bará-
tom, mert megoldást ugy sem találnál, de
meg nem is volna helyes, hogy teljesítsed
bár melyiknek is a kérését. Ez is, az is
önző módon másnak szenvedése árán is
csak azt kívánja, ami neki magának jó.
Maradjunk a régi rendnél, melyet bölcsen
szabott meg a Teremtő: fölváltva uralko-
dunk és esőt is, napfényt is kap vegyest
az is, aki szereti, az is, aki nem szereti az
egyiket vagy másikat.

— Igazad van, szolt a felhő. Tanulják
meg, hogy mindenkinek egyforma joga van
a boldogságra. Most már elég esőt adtam,
a békák jól füröcskéltek. Megyek odébb,
te süss ki, nap! Hadd sétáljon az egérke,
kereshessen eledelt!

ANIKÓ ÉS GALAMBJAI.

— A »Kis Lap« szines műmelléklete. —

ANIKÓ megjelent az ajtóban és kitekin-
tett az udvarra.

— Tubiczáim, gyertek! Mindjárt hozom
az ozsonnát, a pompás buza-magocskát.

Hívására azonban nem felelt vidám tur-
békolás, mint máskor. A galamb-ducz egé-
szen elhagyatottan állt az udvar közepén,
még csak ház-örzönök sem maradt otthon
egy árva galambfi.

— Ej, kósza népség, hová tüntetek?
elégedetlenkedett Anikó. Már megint ki-
röpültetek, messze kalandoztok?

Föltekintett a magasba s messze fönn apró pontokat látott, amint keringve-kavarogva csillogtak a tavaszi nap fényében.

— Ott vannak... nap-sugárban fürdenek, hosszú téli pihenésök után szárnyaikat próbálgatják. Jól van no, galambocskáim! Hiszen igazatok van, hogy örültök a tavasz-nak, elég hosszú volt a tél. Magam is mennék sétálni, de ha közben haza tértek, nem lesz, aki jó magocskát szórjon nektek, éhen maradtok ám.

A galamb-sereg e közben kissé alább bocsátkozott. Anikó a kezével integetett feléjük.

— Valjon látnak-e? Hallani nem hallhatnak, de ha ide pillantanának, bizonyosan rám ismernének és tudnák, hogy őket hívom.

Hát tudták is, mihelyt észre vették. Pompás szeme van a madárnak. Messziről, magasról ráismer jó barátira, ellenségre. Gyorsan bocsátkozott le a galamb-sereg, végre leszállt a földre és tipegve gyülekezett az ajtó elé, bizalmasan hunyorgatva és turbékolva a leánya felé.

— No's, ha hívtál, itt vagyunk. most már lássuk, mit kapunk?

— Jaj ti kedves tubiczák! Megláttatok, eljöttetek? Nem fáradtatok hiába! Várjatok csak, mindjárt lesz jó lakoma.

Befordult Anikó, de iziben megjelent újra, teli szakajtóval s bőven szórta kedves tubiczáinak a jó buza-magocskát. Jól is esett ám a nagy séta-röpülés után!

S miután megozsonnáltak, mindnyájan kirándultak újra. Anikó gyalog szerrel a földön, galambocskái gyors szárnyakon a levegőben, de mind egyformán boldogan.

A MARADHATATLAN MÉHECSKE.

— Apróka mese. —

MEGJÖTT a tavasz. A nap fényes sugara már nem csak ragyogott, hanem melegített is. Havat, jeget rég elolvasztott; fán, bokron, rügyet fakasztott és a méhesben erősen rátüzött az egyik kasra is.

Zsongás, mozgás támadt a kasban, a méhecskék fölébredtek hosszú téli álmukból és tanakodni kezdtek.

— Már biz' elég volt az álomból, pihenésből! Ideje, hogy dologhoz lássunk, vélte egy öregebb méh.

— De nagyon! szólott egy másik. Szörnyen unalmas itt a sötétben. Alig várom, hogy a ragyogó napfényben röpkedjek. Rajta! Nyissuk ki a kaput!

— Ohó! Csak lassan! Előbb megkérdezzük bölcs királynőnket.

A méh-királynő azonban így felelt:

— Még várnunk köll egy keveset, kedves hiveim! Hasztalan mennétek ki, család érne. Majd ha megjön az ideje, én magam adok jelt az indulásra. Addig hát csak türtőztessétek magatokat, ha kissé unalmas is.

De az a nyugtalan méhecske nem nyugodott bele. Suttymban, míg a többiek szunyokáltak, rést kapart a betapasztott ajtón és szerencsésen kiosont.

Jaj de pompás volt künn a tavaszi napon! Alig tudott betelni a röpködéssel. Végre azonban épp a sok mozgástul ugyan-csak megehült. Messziről ráismert egy alma-fára s oda röppent.

— Kedves almafa, itt vagyok! Nyisd ki a virágaidat, hadd szedek egy kis mézet.

— Sajnálom, méhecském, de még nincs ideje. Még csak félig fejlettek ki a bimbóim, nem nyithatom ki őket. De talán a cseresznye-fánál már lelsz virágot.

De biz' ott sem lelt. A cseresznyefa a baraczk-fához küldte, ám ott is csak zárt bimbókat talált. Fáradtan röpkedett ide-oda, már alig bírták a szárnyai. Közben leszállt az est és ugyancsak hűvös lett. Szánta-bánta már a tettét.

— Oh jaj! Megdermedek! Éhen halok! Jaj, minek türelmetlenkedtem? Már nem bírok haza repülni!

Nagy nehezen mégis csak haza ért és szégyenkezve sompolygott be az oltalmazó kasba. Többé nem is maradhatatlankodott.

*Fü között bujkálva itt-ott
Az ibolya kivirított.
Bujkálhat század magával —
Az illata mindig rávall.*

*Mert ime egy szép reggelen
Enyhe szellő oda lebben.
Az illatát szárnyra vette,
Szerte-széjjel hintegette.*

*Tinka, Minka felriadnak,
A berekbe kiszaladnak,
Össze nézve mosolyognak
S ibolya-szedéshez fognak.*

*Meglátva a gyermek-szemet,
Az ibolya vissza nevet.
Mint ha négy kis tükör lenne,
Saját magát látja benne.*

Mama.

De ha
nevet
Ne
ismer
dást.
hazáj
s vig
Fi
hát
hogy
ő ne
és b
legki
bácsi

és m
mive

jól e
mint

fussu

J
az ö

Ah
A
azon
suly

JOKO NEVET, JOKO SIR.

(Két képpel.)

NEM is egészen úgy igaz. Most csak sir. Volt idő, amikor csak nevetett. De hát forgandó a sors kereke és a tulságos nevetésnek gyakran, hajh!... sirás a vége.

Nem hitte azt Joko, midőn még nem ismert egyebet, csak vig nevetést, csufolkodást, lakmározást és lustálkodást. Ott élt hazájában, ahol mindig forrón süt a nap s vig élete van a majom-népségnek.

Ficzkándozott, ugrált a többi is a fákon; hát az nem mehetett volna hiba számba, hogy Joko is vig legény volt. Igen ám, de ő nem érte be a vigsággal, hanem csufolta és boszantotta még a saját atyjafiait is, legkivált pedig a tapasztalt öreg majom bácsikat, akik integették:

— Hallod-e, Joko, ne légy olyan lusta és ne törd mindig csak azon a fejedet, mivel boszanthatsz meg másokat!

— Dehogy is nem teszem, mikor olyan jól esik, hogy, lám, úgy meghizom bele, mint a duda.

— Megbánhatod... Jaj, ni! Gyere, fussunk gyorsan! Ellenség jön.

Joko azonban négykézláb orrot mutatott az öregnek.

— Engemet ugyan el nem bolondítasz! Ahhoz csak én értek, hehehe!

A következő perczen már nem nevetett, azontul sem többé. Mert lövés dördült s Joko súlyosan megsebesülve zuhant le a földre.

A sebe, no, az nem volt halálos; kivették a golyót, meggyógyult Joko teljesen. Igen ám, de hol? Egy szűk majom-ketreczen. Rab lett, örökös rab!

Aztán vitték messzire, hegyen-völgyön, tengeren túl s eladták egy menazseriásnak. Koplaltatták, még verték is, lánczra kötötték és oh!... milyen szörnyü hideg van ebben az idegen országban! A foga is úgy didereg.

Kiültetik a menazseriás bódé elé s ott egy lármás, goromba papagály a társa. Azért vannak pedig ott, hogy látogatókat csödütsenek a menazseriába. A papagály végzi is a maga dolgát, nagy lármát csap, oda tereli az emberek figyelmét; de Joko bus, semmi kedve a tréfára, mókázásra, inkább bizony a sirásra. S az a gonosz papagály látja ezt és csufolja, gunyolja.

Elkeseredésében neki ront Joko, meg is tépázza, de mi haszna? Kemény csőre van a papagálynak; úgy össze csipkedi, mardossa Jokót, hogy ez három napig is tapogattja és jajgat bele. Így hát csak még nagyobb a szomorúsága. Egészen le is soványodott már és titkon sirva gondol vissza a régi szép időkre, amikor még csak nevetett.

— Hejh! Ha akkor kevesebbet nevetek s az okos szóra hallgatok, most nem volna bus siralom az életem!

A KIRÁLY-KISASSZONY GYÖNGYE.

— Mese. —

(Képpel a 287. lapon.)

HOL volt, hol nem volt, hajdanában régesrégen, még a jó tündérek idejében: volt egy királyi pár és ennek egyetlen leánykája. Büszke volt a királykisasszonyra nem csak apja, anyja, hanem az egész ország, mert olyan kincsesel volt az megáldva, hogy még királykisasszonyok közt is a századik ha jut olyanhoz.

Ugy történt pedig az, hogy mikor a királykisasszony született, a király így szólt:

— Van a mi királyi családunknak régtől fogva egy jó tündér-pár barátja. Kérjük meg azokat, hogy vállalják el a komaságot.

— Nem bánom, felelt a királyné. De hol lehet őket megtalálni?

— Sehol, mert lakásukat senki sem tudja. De az nem baj. Ha királyfi vagy királyleány születik a palotánkban, a két jó tündér mindig itt lebeg közel, bár láthatatlanul. Ha szépen kérem, talán meghallgatnak és megjelennek.

Alig mondta ezt, már egy kis suhogás hallatszott az ablak felől.

— Itt vagyunk, szívesen elfogadjuk a komaságot.

Két gyönyörűsége tündérke lebbent be, az egyik ragyogó aranyos, a másik csillógó hó fehér.

— Köszönjük, hogy megemlékeztetek rólunk, szólt az aranyos tündérke. Hoztunk is kedves keresztleányunknak méltó ajándékot.

Az aranyos tündérke gyöngy-szemet vett elő, akkorát, hogy hozzá foghatót emberi szem még nem látott. És így szólt:

— Én ezt a gyöngyöt adom neki. Ennek az a bűvös ereje van, hogy aki viseli, az a legszebb, leggazdagabb és legtudósabb a világon. Jól vigyázzatok azonban rá, mert ha a gyöngyöt elveszti, akkor elvesztette szépségét, gazdagságát, tudományát is. A gyöngyöt pedig mindig viselnie kell.

— Nagyszerű az ajándékom, kegyes jó tündérke, felelt hálásan a király. Többet, jobbat már kívánni sem tudnánk kedves leányunknak. De toldd meg még egy jó tanáccsal: hogy és miképen viselje leányunk a remek gyöngyöt, hogy el ne veszthesse, el se is vehessék tőle?

— Jól van, ebben is segítsek.

Arany koronát vett elő, annak az abroncsára illesztette a gyöngyszemet.

— Ime, innen többé semmi erő le nem veheti. A koronát pedig viselje mindig a fején. Ha nagyra nő is, a korona mindenkor illeni fog a fejére, s éppen csak az ő fejére, senki máséra. Le sem veheti a fejéről más senki, csak ő maga.

Igy már nagyon meg volt a királyi pár elégedve. Szinte meg is feledkeztek a másik tündérkéről, a csillógó hófehérkéről, aki most már szintén megszólalt:

— A nagy kincsekhez, melyekkel testvérkém ajándékozta meg kedves keresztleányunkat, még szükséges valami, azt majd megadom neki én.

A király is, a királyné is nagyot nevettek.

— Ugyan mit adhatnál még hozzá? szólt a király. Ha leányunk szép lesz, gazdag és tudós, mint senki e világon, egyébre bizony nem lesz szüksége.

— No's ha nem kell az ajándékom, nem kötöm rá. Am ha valamikor mégis

ugy for
hozzám

A ké

Nagy

a királ

dérke

Rövid

hire a

nek, pe

dőre m

verseny

dékokk

kincs,

terméi

még a

és asz

kilincs

csak a

féle t

akadva

mit m

nem c

a tani

nagyó

leányk

remek

ban,

elálm

Há

ség,

jeles

ez má

A

hogy

legkü

is leh

tett g

egy k

is az

hibák

ugy fordulna, hogy hasznát vehetné: jöjjön hozzám s szívesen megadom neki.

A két tündérke föllebbent, eltűnt.

Nagy volt aztán az öröm és boldogság a királyi palotában. Amit az aranyos tündérke ígért, az szórul szóra mind bevált. Rövid időn hetedhét országra terjedt a híre a kis király-kisasszony csoda-szépségének, pedig azután még esztendőről esztendőre mind-szebb lett. Királyok, hercegek versenyeztek, hogy elhalmozzák drága ajándékokkal; garmadába gyűlt a töméntelen kincs, arany, drága-kő a király-kisasszony termeiben. Gyönggyel-gyémánttal voltak még a falak is kirakva, szín-arany volt ágy és asztal, tányér, serleg, de még az ajtó kilincse is. Ennél a kilincsnél már talán csak az eszét bámulták jobban. A különféle tudós tanítói ugyan-csak meg voltak akadva és szégyenülve. Alig kezdtek valamit magyarázni, már a király-kisasszony nem csak megértette, hanem jobban tudta a tanító mesterénél is; mikor pedig afféle nagobbacska, de még kurta szoknyás leányka lett, már a királynak is olyan remek tanácsokat adott az ország dolgai-ban, hogy a legöregebb ország-nagyok is elálmélkodtak rajta.

Hát ez mind nagyon jó volt így. Szépség, gazdagság, tudomány mind nagyon jeles dolog, csak jól használják. No, de épp ez már kissé fogasabb feladat.

A király és a királyné erősen hitték, hogy az ő leányuk minden tekintetben a legkülönb leány kerek e világon. Ezen nem is lehetett csodálkozni, hiszen az ő szeretett gyermekök volt. De már abban volt egy kis hiba, hogy maga a király-kisasszony is azt hitte. Mert ebből aztán különféle hibák eredtek. Legelőször is akkora kevély-

ség és elbizakodás, hogy mindenkit fitymált és lenézett, még biz' a saját édes szüleit is.

Persze, hogy észre vették ezt sokan, de szólni senki sem mert ellene. Pórusul is járt volna! A király-kisasszony, amint növekedett, egyre gőgösebb, szivtelenebb, erőszakosabb lett. Ha csak egy-egy szép virágot is látott, melyet valaki megbámult, iziben össze taposta.

— Ne bámuljanak mást senkit és semmit rajtam kívül!

Jaj volt annak, aki nem dicsőítette, nem magasztalta. Tökéletes zsarnoka lett a palotának, de az egész országnak is. Azokat pedig, akik alázatosan hódoltak neki, mégsem szerette. Senkit sem szeretett.

— Nincs hozzám méltó senki! szolt gőgös hivalkodással.

No, hát végre őt sem szerette senki, csak félték, remegtek tőle. Lassan, lassan gyanítani kezdte is ezt az öreg király és eltűnődött.

— Megvan a csoda szépsége, töméntelen kincse, eget hasogató esze, mégis... mint ha még köllene hozzá valami... Csak hogy nem tudom, mi? Hm! Az a fehér tündérke akkoriban mondott valamit... talán kár volt nevetnünk rajta. De most már késő!

Egy napon, mikor már úgy körül-belül tizenöt esztendősen lehetett, kísértált a király-kisasszony a mezőre, onnan az erdőbe. Nagyon meleg nyári nap volt, jól esett az árnyékban hűsölnie; hát csak ment egyre tovább, míg nem kísérei alázatosan figyelmeztették, hogy már nagyon is messzire hatoltak be az erdőbe; ha még tovább mennek, még biz' el is tévedhetnek, ki nem találhatnak egy-könnyen.

— Csak magatokról beszéljete, oktondiak! felelé a király-kisasszony megvetőleg.

Én vissza találok oda, ahonnan jöttem. No, csak maradjatok itt; én még odább sétálok.

Ment egymaga tovább, egyre tovább, mert meg akarta mutatni, hogy ő a leg-sűrűbb, ismeretlen vad rengetegben sem téved el. Hanem elfáradni végre mégis csak elfáradt, de meg is szomjazott; amint tehát egy patakhoz ért, leült és megpihent; azután törte a fejét, hogyan juthatna vízhez. Víz bőven volt a patakban, de biz' ott senki sem járt közel, aki arany tálcán kristály serlegben nyújtson neki italt. Mivel pedig a szomjuság nagyon gyötörte, rá kellett magát szánnia, hogy a patakra hajolva, tenyerével merítsen vizet, mint akár valami szegény liba-pásztor leányka.

Mikor először hajolt le, gyönyörűséggel szemlélgette a víz tükreben a saját képe mását. A bűvös gyöngyös koronát levette a fejéről és a partra tette, hogy szabadabban hajolgathasson le a patakra; aztán szürcsölgette a vizet s még meg is kedvelte ezt a neki egészen új mulatságot. Ugy bele merült, hogy nem is ügyelt rá, mikor közléről valami kis csobbanást hallott. Pedig kár volt nem ügyelnie! Mert mozgolódása közben meglökte a koronát, mely odább gurult és lecsuszott a vízbe, épp egy mélyebb helyre.

Ugyan-e pillanatban hajolt a királykisasszony ismét a patakra, de rémülten hökkent vissza. Miféle arcot lát a vízben? Az nem az ő csuda-szép arcza, hanem egy csunya kócsos-borzas koldus leányé. Fölugrott, hátra tekintett... nem volt ott más senki. Végig nézett magán... hát cifra selyem bársony köntös helyett kopott, rongyos gunya volt rajta. A feje pedig úgy zsongott, olyan kábult lett, hogy gondol-

kozni sem tudott. A hajába kapott, mint ha hiányozna onnan valami, de már nem tudta, hogy micsoda. Az emlékező tehetősége is elveszett. Nem tudta többé saját magáról, hogy kicsoda, micsoda? Csak azt érezte, hogy valami nagy változás történt vele.

Hosszu ideig állt ott meredten. Végre mint ha álomból ébredt volna fel, körül nézett és aggódva szólt:

— Jaj Istenem, mi lesz belőlem szegény árvából? Ugyan hogy tévedhettem ide az erdőbe? Még bizony fölfalnak a farkasok. Csak kijuthatnék valahová emberek közé!

Megindult, maga sem tudta merre. Csak ment, egyre mélyebben be a rengeteg erdőbe. Már esteledni kezdett, de ő pihenni sem mert, csak sietett lihegve odább, mert mind-untalan fölhangzott a farkasok üvöltése. Már-már alig birta a lábát, midőn végre egy házikóhoz ért és oda benyitott.

Nyájas képü, galamb-ész öreg anyóka ült fonogatva az asztalnál s barátságosan fogadta a leánykát.

— Hogy ne fogadnálak be, szegény gyermek! Hiszen látom, hogy egészen ki vagy merülve. Hová is bolyongnál sötét éjjel az erdőben! De hát ki vagy, honnan jössz?

Már biz' erre a királykisasszony nem tudott felelni. Nem tudta, kicsoda, honnan jön, hová megy. Az anyóka ezt nagyon különösnek találta, de jóságosan így szólt:

— Ugy látom, ágról szakadt árva leányka vagy, hajléktalanul bolyongsz a világon. Ha jobbat nem tudsz, itt maradhatsz nálam. Ugy is szükségem van valakire, aki a libácskáimat legettesse. Biz' itt szegényesen élünk, de békességben. A libács-

kák adnak tojást, tollat, azt eladjuk a városban és az árán veszünk kenyeret. És ha tőlem öreg anyókatól tanulni is akarsz egyetmást, szívesen oktatlak.

... EGY RONGYOS LIBA-PÁSZTOR LEÁNY. (Lásd a 239. lapon.)

A szegény volt király-kisasszony nagy anyóka megölelte, e közben pedig kezét a leánynak szívére szorította.

— Ne busulj no, leányom. Megélünk itt szépecskén.

A leányka csodás melegséget érzett a szívében; olyasmit, amit király-kisasszony korában hirből sem ismert. Hálásan csókolta meg az anyóka kezét.

— Iparkodni fogok, hogy érdemes legyek a jószágára! mondá.

— Az nem lesz nehéz, felelé az anyóka. Csak légy jó-szívű és szerény.

Az is lett, de hát másféle nem is lehetett a jószágos anyóka mellett. Boldogan, vidáman végezte dolgait, dudolva járta be az erdőt. Szeretett mindenkit, őt is szerette mindenki. Mert volt ám, aki szeresse. Először is libácskái. Aztán a közeli fákon tanyázó mókuspár. Hát a madárkák? Jó barátságban élt mindenkivel, etetgette őket s milyen édes öröm volt az, hogy jót tehetett az ártatlan teremtésekkel! A libácskák mindig a sarkában biczegtek, a madarak a vállára szálltak, a mókuska bizalmasan ugrott az ölébe. Az öreg anyóka mosolyogva bólintott:

— A jószág a leghatalmasabb hódító, a nemes szív szeretete a legértékesebb kincs.

Míg az erdei házikóban ilyképen boldogan éltek, bezzeg szomorúság uralkodott a királyi palotában, mióta a király-kisasszony eltűnt. Kerestetette a király az ő egyetlen leányát nem hetekig, nem hónapokig, hanem esztendőig; apróra kikutaták az ország minden zugát, minden erdőt, barlangot, de hiába. Hogy is találhattak volna rá? Jártak a király emberei ott az erdőben az öreg anyókánál is, látták azt a bizony csunyácska leánykát is nála, de nem ismerhettek rá; maga a király-kisasszony pedig nem emlékezett semmire és váltig sajnálkozott a jó öreg királyon, hogy elvesztette az egyetlen leányát.

Lassanként már le is mondott a király minden reményről, hogy leánya valaha még megkerüljön. Persze nagyon el busulta magát, nem telt öröme semmiben s legjobban szeretett magányosan bolyongani abban az erdőben, ahol utoljára sétált az ő szeretett gyermeke.

Egy napon egészen a patakig bolyongott el s mert megszomjazott, ő is inni akart. Neki serlege is volt, tehát kényelmesen meritett a vizből. De amint lehajolt, valami csillogó tárgyat pillantott meg a víz fenekén. A kardjával kiemelte és mekkorát ámult! . . . Igen . . . ez az ő elveszett kedves leányának a koronája, rajta a csoda-gyöngy is!

Az első pillanatban arra gondolt, hogy meggyilkolták a leányát.

— De nem . . . az nem lehet! Hiszen a rabló-gyilkos nem dobta volna el a drága kincset . . . Már sejtem, mi történhetett . . . Idáig sétált el s itt valamiképp elvesztette a bűvös gyöngyöt és akkor . . . oh! . . . emlékszem a tündérke szavára . . . akkor elvesztette szépségét, gazdagságát, tudományát. Bizonyosan él még, de ki tudja, milyen alakban és hol bolyong! Hejh! Csak ne neveltünk volna a fehér tündérkén . . . annak az adománya talán elhárította volna ezt a veszedelmet!

Mivel azonban a korona megkerült, mégis reménykedni kezdett a király. Akár milyen ismeretlen alakban bolyong is a leánya, rá fog ismerni arról, hogy a korona egyedül az ő fejére illik.

Kiadta tehát a parancsot, hogy a hány nagyobbacska leány csak van az országban, akár gróf-kisasszony, akár koldus-gyermek, azt sorra mind vezessék a királyi palotába, korona-próbára. No, volt aztán leány-pro-

czesszió.
Az orsz
még a s
mind hi
egyikne
a leány

Hát
és egy
pásztor
hogy ha
nak itt,
dott leá
királyná
fejére.
nyájan.
ragyogo
szemefe
ki állt

Senki
kisasszo
nem ke
san mo

Volt
milyen
és körü
anyóká
távozo

— N
jó atyá
lottam
tét. Ez
kereszt
és hálá
vissza t
hogy s
nem é
vele. E

Ugy
azután

czesszió a palotában, hetekig, hónapokig. Az ország legmesszibb zugából elő hozták még a sátoros czigányok leányait is... de mind hiába, nem illett a gyöngyös korona egyiknek sem a fejére. Végre már elfogytak a leányok és elfogyott a király reménye is.

Hát ekkor jelentkezik egy öreg anyóka és egy bizony csunyácska rongyos libapásztor leány (Lásd a képet a 237. lapon.) hogy hallották hírét, milyen próbát tartanak itt, tehát az anyóka is elhozta a fogadott leányát. Nem igen akarózott már a királynak, de már elő vette, rátette a leány fejére... aztán ámultak, ujjongtak mindnyájan. A bűvös gyöngy hirtelen úgy fölragyogott, hogy valamennyiöknek majd a szemefényét vette; mikor pedig fölocsudtak, ki állt ott?

Senki se más, mint a csoda-szép királykisasszony, a maga pompás öltözékében, de nem kevély képpel, hanem szeliden, nyájasan mosolyogva.

Volt öröm, ölelkezés, csókolózás, de milyen! Midőn nagy sokára lecsillapodtak és körül néztek, sehol sem találták az öreg anyókat. Pedig az örök nem látták, hogy távozott volna.

— Ne is keressük, felséges atyám, drága jó atyám! szolt a királykisasszony. Hallottam én hajdan a két tündérke történetét. Ez az anyóka... ez az én, a fehér tündér kereszt-anyám. Most már tudom, hol voltam és hálás vagyok iránta: megadta az egykor vissza taszított ajándékát. Most már tudom, hogy szépség, gazdagság, tudomány mind nem elég, ha szerető jó sziv is nem jár vele. Ez lesz jövőre vezető csillagom!

Ugy lett. És zavartalan boldogság kísérte azután a királykisasszonyt élete fogytáig.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 13-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Nesze semmi, fogd meg jól.

Helyesen fejtették meg: Kelen Emmike és István, Schödl Ervin, Kácsér Margit, Richter Ilonka, Reisenleitner Mariska, Csorba Tivadar, Garay Iluska, Szilágyi Ernő, Csauscher Mariska, Máder Hedvig és Emma, Komlós Magda, Poór Erna, Kövesi Jenő, Weiszberger Ani és Teri, Altstock Hugó, Ponger József, Gyóry Sarolta, Kilczér Gyula, Löderer Elza, Sebő Vilma, Sontagh Antonia és Kató, Veres László, Lévy Gyula, Blumenthal Rudolf, Kerekes György, Lengyel Margit és Kálmán, Véghelyi Lajoska, Berger Miklós és Tivadar, Piso Elvira és Valika, Imre Kálmán, Mérey Dalma, Keresztessi Andor, Vértés Gyula, ifj. Grubits Tivadar, Geszner Olgicza, Günther Felicitas, Feichtinger Edith, Lederer Sándor és Tibor, Kiszely Ilonka, Hirsch testvérek, ifj. Hofhauser Ödön, Sándor Béla, Kóhn Ilonka, Vidonyi Anca és Iluska, Pfeifer Mariska és Léonie, Szakáll Paula, Ricska Laczika, Gyárfás Erzsike, Spányi Margitka, Dávid Kálmán, Meisels Miklós, Petracsek Erzsike, Kaminszky Irén, Katinka és Böske, Bethlen Károly, Koós Miczike, Batthyányi Lili, Purgly Alice, Márkus János, Országh Sándor és Géza, Agfalvi Endre, Scheiber Etel, Kazy Péter, Fekete Irén és Dezső, Boros Margit, Palugyay Böske, Jákó Margitka és Miczike, Ferencz Pál, Kollár Lilly és Magda, Hunyady Ferencz, Turián Jolánka, Kováts Bella és Géza, Kuhinka Béla, Trebitsch Károly (részben), Illyés Pista, Rhédey Zoltán, Beke Berti és Gyula, Hertelendy Bandi, Ábel Irma, Magyar Pál, Medveczky Gyurika és Sándorka, Hauer Dóra és Ernő, Bedő Ilona és Géza, Kovács Mariska, Szüts Gizella, Gibitz Lujza és Mariska, gr. Lázár Tibor, Nyomárkay Annuska és Jóska, Kovács Bertuska, Vörösmarthy Ilona és Ida, Alvincz Rólan (? Olvashatóan ird le a nevedet! F. b.), Forster Jolán, Péterfy Vilma, Fehér Margitka, Kovács Lily, Richon Mary és Louis, Pasiut Endre, Bayer Anti, Majba Vilma, Tóth Margitka (Jól kezdted és remélem, szorgalmasan folytatod is. F. b.), Dietrich Aladár, Kiss Margitka, Kálniczky Márta, Zsigmondy Edítke, Szántó Olga és Ernő, Veress Gizike és József, Faics Boldizsár, Politzer Leo, Sass Margit, Büben Aladár, Sinkovits Clarisse és Ilma, ifj. Pethő András, Bukoveczky Pistuka, Háy Irén és Juliska, ifj. Bornemisza Boldizsár, Gyárfás Laczi, Gerber Erzi és Klárka, Szohner Tivadar, Czigler Ilona, Virághalmly Juliska, Hoepfner Edith, Szmrecsányi Máli, Kovács Esztike, Klárka és Gyurka, Engel Ella és Kamilla, Balogh Ilona, Bognár György, Prohászka Edith (Beküldheted. F. b.), Hardy Kálmán, Büchler Helénke és Jenő, Krisztinkovich

Jenny, Spitz Miklós, Boltos Tibi, Heumann Rózsika, Margarethen Irma és Arthur, Gáldonyi László, Kovács Margitka, Csongrádi Ilona és Attila, Járay Margitka, Fekete Irénke, ifj. Metzger Ede, Hirsch Emma és testvérei, Ranschburg Béla és Pali, Fülöp Rózsika, Endreffy Vilma, Adámffy Jolán, Márkns Bözsi, Dominigg Ilonka és Erzsike, Grósz Jenő, Schuch Ilus, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Schmidt Melanie és Pista, Kummerer Paula, Szóke Emmike, Somogyi Jolán és Jenő, Nagy Lenke, Vicza és Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Vidonyi Anca és Iluska, Ungvárti*, kiknek a jutalom-könyvet (*Tündérmesék*, világhírű szép tündérmesék, a magyar ifjúság számára átdolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LX. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Politzer Leo, Hardy Kálmán, Kuhinka Béla, Richon Mary és Louis, Kálmán Juliska, Pap Lilike, Lengyel Margit és Kálmán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Annai kedves megemlékezésnek színes és illatos jeleivel halmoztatok el a lefolyt héten is, hogy külön-külön meg sem köszönhetem. Egy nagy, nagy öteléssel valamennyiteket a szívemre zárlak.

Szegheő Almos. Az angol *th* se nem *sz*, se nem *z* gyanánt hangzik, hanem közepet foglal a *d* és *z* között. Aki gyermek-korától kezdve nem gyakorolta, nem tanul bele. De nem is szükséges. Elég, ha megértene. Se baj, ha észre veszik is rajtad, hogy nem vagy született angol. Vagy született magyar, áldd érte sorsodat. — **Poór Erna.** Mért csak az egyes főnévnek irtad le jelentését, míg időhatározónak, igének nem adtad jelentését? E hiányokon segítettem s közlésre besoroztam. — **Gerber testv.** Az a *Kakuk* elbeszélés külön megjelent azóta a *Forgó bácsi könyvtára* című gyűjteményben. Kérésekre a kiadó-hivatal megküldi. Édes anyátnak mi néven járt a *Kis Lap*? Köszöntöm. Csütörtökön este ott lettek. — **Szohner Tivadar.** Fura udvariasság az ilyen: *Reményem, nem tetszik haragudni.* Hát kinek tetszik haragudni? Ki lelheti kedvét az ilyen kellemellen érzésben? Különbén sokszor megüzentem már, hogy, ha feddek is, de nem haragszom. Különösen pedig nincs ok az én haragomra, ha valamely megfejtést nem küldtök be. Beküldeni nem kötelességtek, csak jogotok. Okát a te mulasztásodnak azonban sajnálom. Kivánom, hogy ismét vigan fenn járj. — **„Szám- és koczkarejtvényeket”** küldött be közületek rond-írású apró cartonlapokon valaki, de a nevét a sorai alól kifejejtette. Ha erről magára ismer, jelentkezék. — **Kovács**

Béla. A feladatnak csak a megoldását küldötted be. Magát a koczkákban szerzte szórt sorokat nem. Ezeket amazzal egyetemben küldjed be még egyszer. Ugyan-ez áll a *»szekér«* rejtvényre nézve is. — **„A kis csibe.”** Kezdetleges kísérlet. — **Kalniczky Mártha.** Az elhasznált levél-bélyegeket elfogadom és egy tanuló fucskának juttatom. — **Alvincz Kolozs.** (De lehet Alcziner, Alizner Roland, Béla, meg bármi egyéb is.) Már hogy irhatja le valaki a nevét olyan hanyagul? Deák Ferencz, Arany János, Kossuth Lajos, Petőfi Sándor, Vörösmarthy csak ismert nevek, mégis mindegyike e nagyoknak világosan olvasható betűkben írta le a nevét, míg te, aki még nem dicsekedhetsz ama nagyférfiak hirnevél, csak úgy kanyarítod oda a nevedet, mint ha annak olvashatósága minden kétség fölött állana. A kérdezett elbeszélés *»Az ódon vár (és nem ház) titka«* megjelent a *»Kis Lap«* XIII. kötetében. — **Hajdú Margitka és Czögler Márta.** Tudomásul veszem. Üdvözlét! — **Majba Vilma.** Örömmel fogadlak hiveim nagytáborába. Édes anyádnak mi a leánykori neve? — **„Nefelejts.”** Ügyes kis dolog. Még a virágzás északában fog megjelenni. — **Schuch Ilus.** Sem nem haragudtam akkor, sem nem szomorkodom most. — **Réz Lola.** Igazán nagy örömömre szolgál, hogy abból a kegyetlen nyavalyából szerencsésen fölépültetek. — **Gf. Lázár Tibor.** Helyesen róvtad egybe s idővel jobbkat is fogsz csinálni. De ez nagyon is könnyűcske, fogasabb rejtvényekhez szokott olvasó társaidnak. — **Rhédey Zoltán.** Ha a ti szép tájaitok felé visz nyári utam, bizony beszélok hozzátok. — **Hertelendy Bandi.** Az én ablakom alatt is hó esik; csak hogy egy virágzó almafáról. Azóta nálatok sincs különben. — **Balogh Ilona.** Az ugy foglatára kedves, mint írásában igen csinos levélkében örömöm tellett. — **Badics Gizi.** A fölfedezés valóban érdekes. Csak azt szeretném tudni, annak a Vad Erzsikének, aki való családi nevén az, igazán van-e egy afféle *Vad Laczi* bátyja? A Rontó és Kósza nevekre is ráakadhatsz még valamikor valahol; de már Roszcsont Ferke, névben és nem tulajdonságokban, csak egy van. Köszöntelek. — **Soltész Juczika.** Az a krumplicukros fogadás arra szorítana, hogy színt, azaz kort valljak. De előbb tudnom kell, a ti felfogástok szerint melyik évvel kezdődik az öregség? — **Kummerer Paula.** Ugy látom, a nekem szánt soraidat valamely kisasszonynak küldötted, a neki szólót meg én nekem. Mivel hogy a te horgolt kabátkád bizony nincs nálam. Képzelem, hogy az a kisasszony sem fogja tudni, hová legyen a te megfejtéseddél. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

óhajt folytatni képes lev. lapokon *Márkus Bözsi* (Ghicze, Gömör vmegyé.) A hozzá beküldött kép. lev. lapokat örömet viszonzozza.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.